

vrijdag 15 november

Feline ligt op haar rug in haar bed naar de punt van het dak te staren.

Het is nog geen tijd om te gaan slapen, maar soms vindt ze het gewoon fijn om in haar eentje in haar kamer te zitten, lekker rustig.

Papa en mama kijken beneden naar een programma dat ze niet leuk vindt.

Omdat het best koud is kruipt ze met haar kleren aan onder de dekens.

Buiten waait de wind onder de pannen, daardoor is er een zacht fluitje te horen. Sommige kinderen vinden dat eng, maar Feline houdt er wel van, het hoort bij het huis en bij haar zolderkamer.

Voorzichtig klikt ze de oude filmcamera van haar vader aan en richt de lens naar haar gezicht.

„Hallo,“ zegt ze tegen het apparaat.

„Daar ben ik weer. Het is nu vrijdagavond. Nog één nachtje slapen en dan komt Sinterklaas naar ons land. Morgen ga ik met Jacky en met mijn vader en moeder naar de intocht kijken. Ik vind het super om de Sint en al die Pieten weer te zien, maar eigenlijk is het toch ook wel een beetje spannend.

Ik ga alles filmen.

Weet je wat leuk is?

Juffrouw Ilona heeft gezegd dat we mijn film maandag op het digiboord gaan bekijken.

Als ik later groot ben wil ik filmmaker worden.

Jacky, mijn beste vriendin wordt een filmster, we kunnen dan samen gaan werken. Wie weet, misschien winnen we wel een Oscarprijs...?

O, ja, nog iets, vandaag is er een nieuw jongetje in onze klas gekomen, hij heet Ezra.

Toen hij binnenkwam keek hij alleen maar naar de grond.

Iedereen zit al met z'n tweeën en ik zit al langs Jacky. Ik vond het zielig als Ezra alleen zou moeten zitten, dus heb ik aan de juf gevraagd of hij zijn tafel tegen die van mij mocht schuiven en ze vond het goed.

Ezra heeft de hele tijd niks gezegd en ons ook niet aangekeken.

In het speelkwartier heb ik gevraagd of hij zin had om met Jacky en mij te spelen, maar dat wilde hij niet, zelfs niet toen we voorstelden dat we ook jongensspellen konden doen.

Hij deed heel raar, eerst keek hij boos en daarna liep hij weg. De rest van de pauze heeft hij in zijn eentje in een hoekje op de speelplaats gezeten.

Dat is toch vreemd?

Misschien weet hij niet zo goed hoe hij tegen ons moet doen?

Misschien moet hij even wennen?

Hij woont pas een paar dagen in ons dorp.

Zelf ben ik nog nooit verhuisd, maar ik denk dat het heel moeilijk is als je opeens nieuwe vrienden moet maken.

Hopelijk gaat het maandag beter.

Daag, tot de volgende keer.’

Feline zwaait naar de camera en klikt daarna op een knopje, zodat de opname stopt.

Een filmdagboek is veel leuker dan een geschreven dagboek.

Voorzichtig klapt ze een schermpje uit, zodat ze terug kan kijken naar wat ze net heeft gemaakt.

Wat grappig, alles ziet er heel anders uit als ze op haar rug ligt. Meestal zit ze rechtop. Misschien moet ze vaker anders gaan zitten of liggen?

zaterdag 16 november

Het is druk bij het treinstation. Dit jaar gaat alles een beetje anders dan de andere keren, Sinterklaas komt niet per boot, maar met de trein.

Een heleboel kinderen staan met hun vaders, moeders, opa's en oma's langs de kant van de weg. Vanmorgen had de politie dranghekken geplaatst.

Feline leunt tegen één van de hekken. Het is frisjes. De weerman had gezegd dat het zou gaan regenen, maar tot nu toe is het droog gebleven, er gluurt zelfs een klein, waterig zonnetje tussen de dikke, grauwe wolken door.

Een peuter begint hard te huilen, eigenlijk is het voor hele kleine kinderen ook te koud en te druk. ,Willen jullie een mueslireep?' vraagt mama.

Feline schudt haar hoofd.

,Maar Fee, je moet wel wat eten, vanmorgen had je je boterham ook al niet op.'

,Laat de dames nou, die hebben het veel te druk met andere dingen,' vindt haar vader. ,Vanavond bak ik pannenkoeken, ik weet zeker dat ze dan wel honger hebben.'

Er staat een stevige wind en Feline trekt de muts die tante Annika ooit voor haar heeft gebreid wat verder over haar hoofd.

Jacky's moeder heeft haar haar ingevlochten, ze wilde geen muts op, omdat ze het jammer vindt wanneer niemand haar mooie vlechten kan zien. Het randje van haar oren is rood door de kou, maar ze zegt niks. Zo is Jacky, ze wil er altijd mooi uitzien.

'Tooooooet, toooooet!!' galmt een luide toeter.

,Kijk, daar is Sinterklaas,' Jacky wijst richting het spoor. 'Schiet op, je moet filmen!'

In de verte komt een oude trein aangehobbeld.

'Wat moeten we zingen?' vraagt Jacky zich af. 'Zie ginds komt de stoomboot is nu een beetje raar.'

Feline denkt na. 'Zie ginds komt de stoomtrein kan wel.'

Als eerste stappen twee Pieten uit de locomotief.

,Volgens mij is dat Pietje Precies uit het Sinterklaasjournaal.'

,Waar?'

,Daar, die ene die nu naar achter loopt.'

Feline richt de camera naar een Piet met een blauwe jas. De Piet is druk bezig met het nakijken van de wielen.

,Ja, dat is Pietje Precies. Moet je kijken hoe netjes hij werkt!'

Het is een vrolijke stoet, Sinterklaas rijdt voorop, op zijn paard Amerigo.

Daarachter volgt een lange rij Pieten.

Sommige doen kunstjes, sommige dansen en weer anderen maken muziek.

Er is zoveel te zien dat Feline even niet meer weet waar ze moet filmen.

Ineens staat een Piet met een parse muts heel dicht bij haar. Hij lacht en zwaait in de camera.

Geschrokken kijkt ze weg.

,Niet bang zijn,' grinnikt hij. Jullie kennen met toch nog wel van vorig jaar?'

Feline schudt haar hoofd. Dat kan ze zich echt niet meer herinneren.

,Geeft niet, kijk eens, ik heb pepernoten voor jullie.'

,Is dat Ezra?' vraagt Jacky, terwijl ze haar hoofd richting de overkant van de weg beweegt.

Tussen de mensen door rent een jongetje met bruin, krullend haar.

,Hey, Ezra, kom je bij ons staan?' roept Feline.

Ezra kijkt even hun kant op, trekt een boos gezicht en is daarna verdwenen.

,Wat heeft hij toch?'

zondag 17 november

Wanneer Feline uit haar bed komt ligt er een grote chocoladeletter F in haar schoen.

Tante Annika heeft ooit vertelt dat de Pieten diep in de nacht, wanneer iedereen slaapt de daken opklimmen, door de schoorsteen glijden en iets lekkers in je schoen leggen.

Ze zegt dat ze Sinterklaas en de Pieten goed kent en dat ze soms met ze belt, tenminste, dat zegt ze, of het waar is weet Feline niet, tante heeft nogal veel fantasie.

De hele nacht heeft Feline liggen luisteren of er iemand op het dak aan het rommelen was. De wind hoort ze bijna altijd onder de pannen door fluiten en als het regent klinkt er getik. Een mens maakt toch veel meer lawaai?

Kan het zijn dat er nooit een Piet op het dak is geweest?

Misschien is hij zachtjes door de voordeur geslopen, net zoals een inbreker dat soms doet?

Papa moet nog een beetje werken, mama gaat lunchen met een vriendin en Jacky moet mee naar haar opa en oma.

Feline besluit om naar tante Annika te gaan.

Tantes huis is gezellig, het ruikt er altijd naar zelfgebakken taart en er staan een heleboel planten.

De kleine woonkamer lijkt wel een jungle.

Ze heeft een oude platenspeler met muziek die Feline niet kent.

Annika is wat aan de dikke kant, ze wil graag dunner worden, maar dat lukt niet, omdat ze veel te graag gebakjes eet. Ze kan prachtige verhalen vertellen en grapjes maken, waarbij haar ogen twinkelen. Voor haar werk maakt ze tekeningen voor kinderboeken en soms liggen die boeken ook echt in de winkel.

Feline zit met een grote kop pepernotenthee op de bank. Pepernotenthee is thee die een beetje naar de kruiden van een pepernoot smaakt. Jammer dat die thee alleen in november en december te koop is. Als ze in haar mok blaast komt er een beetje stoom in haar gezicht, mmm, dat ruikt lekker.

„Neem nog een koekje,“ biedt tante aan.

„Maar ik heb er al drie gehad.“

„Wat geeft dat? Jij moet er nog van groeien en bovendien mag je deze koekjes zoveel eten als je wilt, want er zit toch geen suiker in.“

Op Felines schouder kwettert Keesie. Keesie is een parkiet. Hij is slim en kan zelfs praten.

„Hallo Keesie, hallo,“ brabbelt Keesie.

„Hallo,“ zegt Feline terug.

„Keesie koekie.“

„Nee, Keesie, jij mag geen koekjes.“

„Keesie koekie.“

„En hoe gaat het met het filmen?“ wil tante Annika weten.

„Goed, ik film bijna elke dag en ik leer steeds meer nieuwe dingen bij.“

„Ik ben benieuwd naar je eerste film.“

Feline lacht. „Ja, dat zou leuk zijn, allen denk ik dat dat nog even duurt, hoe gaat het trouwens met jou en de tekeningen?“

„Goed, ik ben voor een nieuw boekje aan het illustreren. Het heet: „Ik vind je heel bijzonder“. Het verhaal gaat over een kleine jongen die zichzelf niet zo leuk vindt, terwijl hij eigenlijk heel lief, slim en grappig is. Wil je de afbeeldingen zien?“

Feline knikt. Spontaan slaat ze haar armen om tantes dikke lijf.

Annika lacht. „Waar heb ik dat aan te danken?“

„Gewoon, omdat ik jou heel bijzonder vindt.“

„Ik vind jou ook bijzonder.“

maandag 18 november

Ezra heeft zijn tafel een stukje weggeschoven, zodat die niet meer tegen die van Feline aan staat. Het lijkt wel alsof hij het niet leuk vindt dat ze langs hem zit. Stug staart hij voor zich uit. Wat een rare jongen, ze begrijpt er niks van, ze was toch aardig voor hem? Moet ze hier iets van zeggen?

„Goede morgen allemaal,“ begroet juf Ilona.

„Zoals we allemaal weten is Sinterklaas zaterdag met de trein aangekomen. Feline is naar de intocht geweest en ze heeft een mooie film gemaakt, daar gaan we de dag vandaag mee beginnen.“

Juf drukt op de startknop van het digiboord, er klinkt muziek en de film begint te spelen.

Na afloop klappen een paar kinderen.

„Waaw, dit is heel knap,“ fluistert Jill tegen haar buurjongen.

„Dat vindt ik ook, mooi gedaan hoor,“ zegt de juf. „Wie is er nog meer naar de intocht geweest?“

Een aantal vingers schieten de lucht in.

Feline stoot Ezra aan. „Jij was er toch ook?“

Als antwoord haalt hij zijn schouders op.

„Oké, dan niet,“ mompelt ze terug.

Het is lawaaiig, iedereen heeft wel iets te melden.

„Rustig aan, jullie mogen allemaal vertellen wat jullie mee hebben gemaakt, Daan, jij steekt netjes je hand op, aan jou de beurt.“

Feline leunt met haar rug tegen het speelhuisje, terwijl ze een grote hap uit haar appel neemt.

„Wat vindt jij van Ezra?“ wil Jacky weten.

„Tsja, ik weet het niet.“

„Ik vind hem raar, hij doet zo stom. Kijk, nu hangt hij weer in zijn eentje bij de deur rond.“

Inderdaad, Ezra zit op de verhoging naast de ingang van de school. De andere kinderen zijn druk aan het spelen. Vrijdag werd er nog wel gevraagd of hij mee wilde doen, maar nu lijkt het of hij onzichtbaar is.

dinsdag 19 november

Vanmiddag heeft Feline samen met haar moeder pepernoten gebakken. Zelfgebakken pepernoten zijn natuurlijk altijd lekkerder dan de pepernoten die in de winkel te koop zijn, omdat je er stiekem wat meer kaneel en speculaaskruiden in kunt gooien. De keuken ruikt heerlijk zoet.

Door het dakraam valt een klein streepje licht van de straatlantaarn naar binnen. Feline heeft wat pepernoten en een paar in Sinterklaaspapier ingepakte doosjes op haar bureau neergelegd. Tevreden bekijkt ze het resultaat, het lijkt een beetje op de achtergrond van het Sinterklaasjournaal. Ze heeft een Pietenmuts opgezet en plaatst haar filmcamera op een kast. De bureaustoel is goed in beeld. Als ze daar op gaat zitten kan ze ook vandaag weer een mooi dagboekfilmpje maken.

,Hallo, goede middag,' roept ze vrolijk.

,Zoals je ziet, iedereen is helemaal in de Sinterklaassfeer.

Vanavond mag ik mijn schoen weer zetten. Mama heeft gezegd dat ik na moet gaan denken over wat ik graag wil hebben met pakjesavond. Ik moet mijn wens op een briefje schrijven en in mijn schoen leggen.

Eerlijk gezegd weet ik niet zo goed wat ik wil. Ik hou van filmen, maar ik heb al een goede camera. Voor de rest heb ik ook niet echt iets nodig. Ik heb poppen, strijkkralen, stoepkrijt, Lego...

Misschien moet ik dit keer iets voor iemand anders vragen?

Maar voor wie?

Zou tante Annika iets voor haar planten nodig hebben? Misschien is ze blij met nieuwe tekenspullen?

Ik kan natuurlijk ook nagellak voor Jacky vragen? Die houdt van roze glitternagels.

Ezra zit trouwens niet meer langs me. Hij had vandaag een vier voor rekenen. Juffrouw Ilona denkt dat hij niet goed op het bord kan kijken en heeft hem vooraan neergezet. Eerlijk gezegd maakt het me niet uit, moet hij maar niet zo stom doen.

Vandaag zei Jacky dat hij een rare flippo is.

Hij doet vreemd, maar soms vind ik hem ook een beetje zielig. Volgens mij klopt er iets niet...

Oké, genoeg gepraat, tot de volgende keer.'

woensdag 20 november

Woensdagmiddag!

Vandaag komt Sinterklaas in „De Molen.

„De Molen“ is het gemeenschapshuis van het dorp.

Alle kinderen mogen een snoepzak halen.

Feline en Jacky staan in de rij.

Het is een gezellige drukte met ouders, kinderen en heel veel Pieten.

„Sinterklaas gaat vast vragen wat ik dit jaar voor pakjesavond wil,‘ zegt Feline.

„Wat is het probleem? Dat kun je hem toch gewoon vertellen,‘ vindt Jacky.

„Dat is het nou juist, ik weet niet wat ik wil.‘

„Huh? Je weet toch wel welk speelgoed je leuk vindt?’

„Nee, ik heb alles al.‘

„Maar er is toch wel iets?’

Ze haalt haar schouders op. „Wat wil jij graag hebben?’

„Een stijltang, zodat ik mijn haar glanzend en glad kan maken, dan lijkt ik op een filmster. Van mama mag ik geen stijltang, ze vindt me nog te jong.‘

„Wat flauw van je moeder.‘

„Ja hé, vindt ik ook.‘

Vrolijk huppelt een Piet met een paarse muts voorbij.

„We zijn bijna aan de beurt,‘ fluistert Jacky. „Ik vind Sinterklaas altijd een beetje spannend, heb jij dat ook?’

Feline knikt.

„Kom maar,‘ roept de Sint lachend.

Giechelend schuifelen Feline en Jacky naar voren.

„Zo, dames, jullie zijn groot geworden, maar ja, ik heb jullie ook een heel jaar niet gezien. Hoe gaat het?’

„Goed,‘ knikt Jacky.

„Mooi en welke cadeautjes staan er op jullie lijst?’

Feline denkt na, ze moet iets antwoorden.

Gelukkig is Jacky haar voor. Haar vriendin vertelt een lang verhaal over de stijltang. Perfect, hoe langer ze praat, hoe minder tijd Sinterklaas voor haar heeft.

Ineens ziet ze Ezra. Naast hem staat een vrouw in een veel te strakke tijgerlegging, waar haar dikke billen bijna uit ploffen. Is dat zijn moeder?

„En jij, Feline, wat wil jij hebben?’

„Ehh, ik leg mijn verlanglijstje wel in mijn schoen.‘

„Heel goed, dan zie ik het wel verschijnen en hier is voor jullie allebei een snoepzak.‘

Feline kijkt de zaal rond. Vaders, moeders en kinderen zitten vrolijk aan lange tafels te kletsen terwijl ze koffie en limonade drinken.

Waar is Ezra gebleven?

„Wat is er?’ wil Jacky weten.

„Niks.‘

Dan ziet ze hem staan. De vrouw waarvan ze denkt dat het zijn moeder is kijkt heel streng en steekt waarschuwend haar vinger naar hem op. Zou hij iets gedaan hebben wat niet mag?

„Laat die flippo toch,‘ vindt Jacky.

Met grote stappen loopt ze richting Ezra.

„Je bent een vervelend rotkind en je kunt helemaal niks! Ik zou willen dat ik je op de markt kon verkopen!’ hoort ze de vrouw snauwen.

Wow! Wat een gemeen mens!

Wanneer Ezra haar ziet draait hij zich om en rent snel naar de jongens wc.

donderdag 21 november

Jacky's kamer is zo anders dan die van Feline. Alles is roze. Jacky heeft een heleboel Barbiepoppen, minipaardjes, eenhoorns, make-up en potjes nagellak.

De regen valt met bakken uit de lucht. Eigenlijk waren de meiden van plan om buiten met het hoverboard te gaan spelen, maar dat gaat met dit weer niet lukken.

Jacky heeft een lange, roze prinsessenjurk aangetrokken en haar gezicht is versierd met een dikke laag glitters.

Feline heeft geholpen met het invlechten van haar haar.

,Vind je me mooi?'

,Ik vind je prachtig.'

,Ik heb nagedacht, als ik later beroemd ben kan ik niet meer gewoon Jacky Mees heten, dat is veel te simpel. Ik ga mijn naam veranderen in Jaqueline Mésange. Mésange is het Franse woord voor mees. Klinkt veel beter, vindt je niet?'

,Jaqueline Mésange?' herhaalt Feline langzaam. ,Het is wennen, maar ik vind het wel mooi, het zou inderdaad de naam van een zangeres of filmster kunnen zijn.'

,Gelukkig dat jij het wel leuk vindt, toen ik het gister aan mijn moeder vertelde lachte ze me uit.'

,Wat gemeen! Ik zal jou nooit uitlachen,' beloofde Feline.

,Wil je me filmen?'

,Ja hoor, maar wat moet ik filmen?'

,Ken je het verhaal van Romeo en Julia?'

Feline haalt haar schouders op. ,Daar heb ik weleens van gehoord.'

,Romeo en Julia zijn verliefd op elkaar, maar ze mogen niet trouwen. Op een avond staat Romeo onder het balkon van Julia. Dat stukje wil ik spelen, dan ben ik Julia. Als ik later een ster ben moet ik ook kunnen doen of ik mega verliefd ben.'

,Prima, als jij dat wil.'

,Kijk, ik ga op mijn bureau zitten, dat is het balkon.'

Feline klikt de camera aan. ,Take one and... ACTION!'

,Romeo, o Romeo, waar bent gij?' roept Jacky. Terwijl ze groot met haar armen beweegt en een verdrietig gezicht trekt.

Wat ze doet ziet er super grappig uit. Feline bijt op haar lip, net had ze nog beloofd dat ze haar nooit uit zou lachen.

Het blijft een paar tellen stil.

Feline vraagt zich af wat ze moet doen.

,Waar bent gij?' herhaalt Jacky tegen een onzichtbare Romeo, terwijl ze nog verdrietiger kijkt.

Dit wordt niks.

,Pssst, ik ben hier,' fluistert Feline van achter haar camera.

,O Romeo, mijn Romeo, waar is hier?'

,Hier.'

Nu kan Feline een giechel niet meer onderdrukken en ineens schatert ze het uit.

Ook Jacky krijgt de slappe lach.

,Hey Fee, ik vind het fijn dat we vrienden zijn,' zegt Jacky wanneer ze klaar is met lachen.

,Ik ook, jij bent mooi en slim en je wordt later heel beroemd.'

,Eh, ik wil je iets vragen, maar je moet niet boos worden.'

,Je mag me altijd alles vragen,' zegt Feline.

,Kun je me beloven dat er nooit iemand tussen ons in komt?'

,Waarom ben je daar bang voor?'

,Omdat je veel over Ezra praat en de hele tijd langs hem wil zitten enzo, ben je soms verliefd op die flippo?'

Ze denkt even na. ,Nee, ik ben niet verliefd. Hij doet niet aardig, maar soms denk ik dat hij eenzaam is. Hij ziet er zo verdrietig uit. Ik denk dat er iets niet goed gaat en ik zou willen dat ik

hem kon helpen. Jacky, sorry Jaqueline, je denkt toch niet dat ik hem leuker vind dan jou? Jij zult altijd mijn beste vriendin blijven.'

„Ja, dat weet ik, ik moet er ook niet zoveel over piekeren.’

Jacky spuugt in haar hand en Feline doet hetzelfde. Dan drukken ze hun handen tegen elkaar.

„Beloofd.’

vrijdag 22 november

„Het heeft een dag langer geduurd, maar gister heb ik jullie proefwerken nagekeken,“ zegt juf Ilona, terwijl ze door een stapel papier bladert.

„Let op, want hier komen de punten...“

Feline geeft Jacky een por. „Ik weet zeker dat het ons weer is gelukt om samen een tien te halen.“

Jacky knikt.

„Joost, een acht.“

Frank een zeven.

Mia een negen.

Feline een negen.“

Lise...“

„Hé bah,“ moppert Feline. „Één stom, klein foutje!“

„Jacky een...“

Jacky steekt haar vinger op. „Wacht even juf, vanaf vandaag heet ik Jaqueline.“

Een paar kinderen gniffelen.

„En waarom wil je Jaqueline heten?“

„Omdat dat mooier is.“

„O, oké, ik zal proberen om het te onthouden. Jaqueline, je hebt een tien gehaald.“

„Yessss!“

„Ezra, een drie.“

„Hij is gewoon een domme flippo,“ fluistert Nynke net iets te hard.

Woedend draait Ezra zijn stoel om. „Ik ben helemaal geen domme flippo, jullie zijn een stel stomme trienen!“

Zijn gezicht is zo rood als een tomaat en over zijn wang rolt een traan. Laaiend staat hij op, zijn stoel klettert tegen de grond.

Met grote stappen loopt de juf naar hem toe. „Ezra, ik waarschuw je, nu zitten!“ Maar Ezra hoort haar niet.

„Bekijk het allemaal, ik wil niet meer op deze rotschool zitten!“

Met een harde bonk slaat de deur van het klaslokaal achter hem dicht.

Verbaasd kijken Feline en Jacky elkaar aan.

zaterdag 23 november

,Hallo Keesie, hallo. Keesie koekie.' De parkiet van tante Annika heeft zich tussen de bladeren van een grote plant verstopt.

Tante Annika is druk bezig met het maken van een nieuwe afbeelding voor het boek „Ik vind je heel bijzonder“.

Zachtjes klinkt muziek van The Beatles uit de oude platenspeler. Een paar liedjes komen Feline bekend voor.

Als tante aan het schilderen is mag Feline ook altijd één tekening op perkamentpapier maken. Voorzichtig strijkt ze met een dun kwastje over haar blad. Het moet een hond voorstellen, maar eigenlijk lijkt het meer op een ontplofte cavia.

Ze gluurt naar links, naar de illustratie van haar tante. Het wordt een echt kunstwerk, kon ze zelf ook maar zo mooi tekenen... Tante tekent een jongetje met bruin, krullend haar. Het poppetje staart verdrietig naar de grond. Eigenlijk lijkt hij een beetje op Ezra.

,Er is een nieuw kind bij ons in de klas gekomen,' begint Feline.

,O, wat leuk.'

,Nou, eigenlijk is dat niet zo leuk, hij doet stom, niemand wil vrienden met hem zijn.'

Tante stopt, legt haar penseel neer en kijkt Feline door haar kleine bril aan.

,Wat doet hij dan zoal?'

,Nou, hij is de hele tijd boos en wil met niemand spelen. Iedereen denkt dat hij dom is, gister had hij een drie voor zijn proefwerk. Een drie! Volgens mij heeft hij helemaal niet geoefend, want je kunt niet zomaar een drie halen. Hij werd woest en is de klas uitgerend.'

,Dat is inderdaad vreemd. Is hij dom of denken de kinderen dat hij dom is?'

,Geen idee. Ik denk dat hij de les best begrijpt maar dat hij geen zin heeft om te leren.'

Tante denkt even na. ,Kan het zijn dat hij het thuis niet zo leuk heeft?'

,Dat zou best kunnen...'

Haar gedachten gaan terug naar de middag waarop ze samen met Jacky een snoepzak was gaan halen in „De Molen.“ Ze herinnert zich nog dat een mevrouw, waarvan ze denkt dat het zijn moeder was hem een vervelend rotkind dat niks kan had genoemd en dat ze wilde dat ze hem op de markt kon verkopen! Dat was echt een pestopmerking. Wie gaat er nu zijn kind verkopen?

Natuurlijk doen alle kinderen wel ooit iets wat niet mag en natuurlijk zijn alle vaders en moeders weleens boos, maar zoals de moeder van Ezra tekeer ging...

Het doet er niet toe wat hij uit had gespookt, wat zijn moeder zei was echt niet normaal!

,Er is iets met hem, dat weet ik zeker...' mompelt Feline.

Tante zet haar bril af. ,Alle kinderen vinden het fijn om te horen dat ze leuk en lief zijn en dat ze de dingen goed doen, daar worden ze gelukkig van.

Als een kind de hele tijd alleen maar moppers krijgt, of als niemand aardig tegen hem is, of als er niet naar hem wordt geluisterd kan hij zich vervelend gaan gedragen.

Niemand doet stom omdat hij dat leuk vindt. Je zou eens met je juffrouw kunnen praten.'

,Ja, dat ga ik doen.'

zondag 24 november

Feline zit op de grond met haar rug tegen de muur van haar kamer. Langs haar brandt een nep theelichtje.

Van haar moeder mag ze geen echte kaarsjes aansteken, maar omdat ze dat wel altijd gezellig vindt, heeft ze een paar nep theelichtjes gekregen.

Ze klikt de camera aan en kijkt in de lens.

„Hallo, ben ik weer. Vandaag was het zondag en ik ben met Jacky en haar ouders gaan bowlen. Ik mag geen Jacky meer zeggen, ze wil dat iedereen haar Jacqueline noemt en dat vergeet ik steeds. Omdat de bowlingbaan niet vies mag worden moet je van die grappige, gekleurde schoentjes aan. Jacky maakte meteen een drama omdat er geen roze schoenen waren.

Vanmiddag was het kinderbowlen, dat betekent dat er hekjes langs de goten stonden, zodat je eigenlijk altijd prijs had.

De zaal was versierd met vlaggen, er stonden schaaltes pepernoten op de tafels en er werd Sinterklaasmuziek gedraaid.

Jacky vroeg of ik haar wilde filmen wanneer ze aan de beurt was. Natuurlijk deed ik dat.

Ze koos voor de roze bal. Haar moeder vroeg nog of ze dat wel zeker wist, de groene waren veel lichter.

Nee, Jacky wilde perse de roze, ik denk dat ze dat wilde omdat ze dat mooier bij haar unicorntrui vond passen. Op de film moet alles perfect zijn.

Ik richtte de camera, terwijl ze vrolijk naar de streep huppelde. Met een zwierige zwaai rolde ze de bal. Het was in elk geval de bedoeling dat het een zwierige zwaai zou worden, zo zwierig zag het er niet uit. Het was meer een lompe slingerworp.

Met een harde knal plofte de veel te zware bowlingbal op het hout, rolde naar links, tikte het hekje aan en rolde daarna weer naar rechts.

Vlak voor de kegels bleef hij stil liggen.

Nul! Ze had nul punten!

Haar vader en moeder stonden hard te lachen. Ja, het was grappig, maar het was niet leuk dat ze haar uitlachten.

„Het staat op de film hé?’ vroeg ze stilletjes, terwijl ze me ongelukkig aankeek.

Ik knikte. „Zal ik het voor je wissen?’

„Ja, doe maar.’

Net toen ik de opname weg wilde halen zag ik juf Ilona met een vreemde man op een bank zitten. Ik heb nog nooit een meester of juf buiten schooltijd gezien. In de klas heeft de juf meestal nette jurken en bloezen aan, vandaag liep ze in een spijkerbroek.

„Dag Feline en Jacqueline,’ begroette ze ons.

Ze had het onthouden! Ze zei geen Jacky maar Jacqueline!

„Wat leuk dat ik jullie hier tegenkom, dit is trouwens Mark, mijn vriend.’

Mark gaf ons allebei een high five.

„Veel plezier nog dames,’ de juf draaide zich om en liep gezellig hand in hand met Mark weg.

Jakkes, klef gedoe!

Als ik later groot ben wordt ik nooit verliefd!

Zo, dat was het nieuws voor vandaag, tot de volgende keer lief videodagboek!’

maandag 25 november

Vlak voor etenstijd maakt Feline nog snel een wandeling door de bossen achter het dorp. De laagstaande zon tovert met haar gouden stralen door de bomen heen.

De grond is bedekt met duizenden gele, rode en bruine bladeren.

Ze gaat op een dikke, omgevallen boom zitten.

Het is zo'n oude, vieze boom waar je broek helemaal groen van wordt.

Dit is altijd haar „nadenk plek“ geweest.

In het bos ruikt het lekker, naar herfst, naar aarde. Feline ademt diep in door haar neus.

De zomer is te warm, de winter te koud, maar de lente en de herfst zijn precies goed.

In de herfst zie je eekhoorns, paddenstoelen en spinnen, Jacky is bang voor spinnen, maar Feline vindt het juist leuke beestjes, omdat ze van die moeilijke webben kunnen maken.

Vanaf een hoge tak fluit een vogel.

„Hallo vogel,“ groet ze vrolijk.

„Hallo,“ klinkt een zachte stem.

Verbaasd draait ze zich om, achter haar staat Ezra.

Haar hart gaat wild tekeer. „Wat doe jij hier?“

„Wat denk je? Hetzelfde als jou. Ik ben blij dat ik even van huis weg ben.“

Ze moet iets tegen hem zeggen, maar wat? Ezra is nogal licht ontvlambaar, bij de kleinste fout begint hij te schelden of loopt weg.

Een tijdje lopen ze in stilte langs elkaar. Ezra kijkt naar beneden, af en toe schopt hij een keer door de bladeren. Hij is diep in gedachten. Wist ze maar wat er in zijn hoofd omging...

„Kom op, Fee, zeg iets,“ spreekt ze zichzelf toe.

„Eh, vind je het leuk op school?“

Zonder haar aan te kijken haalt hij zijn schouders op. „Zie ik eruit of ik het leuk vindt?“

„Nee, niet echt.“

„Nou, domme vraag dan.“

„Ezra, ik maak me een beetje zorgen over je. Het gaat niet goed hé?“

„Je klinkt als de juf. Weet je wat jij moet doen? Je moet je met je eigen zaken bemoeien.“

Snel draait hij zich om.

Zou hij huilen?

„Ezra...“

„Ik zei toch, laat me!“ gilt hij.

Feline wil nog iets zeggen, maar hij rent keihard weg.

dinsdag 26 november

Vandaag was Ezra niet op school. Feline weet eigenlijk wel zeker dat hij niet ziek is. Een schel rinkelende schoolbel laat weten dat de kinderen naar huis mogen. Net als altijd heeft Jacky haar spullen al opgeruimd. Ze springt van haar stoel en wil naar buiten rennen.

„Kom, Fee, dan zijn we lekker op tijd bij mijn huis,“ roept ze vrolijk.

„Ja, wacht, of nee, ga maar vast, ik kom er zo aan.“

„Hoezo?“

„Ik wil nog even met de juf babbelen.“

„O, oké, ik wacht buiten wel op je.“

Na de ontmoeting in het bos heeft Feline zich voorgenomen om het met juf Ilona over Ezra te hebben.

„Ga je niet naar huis?“ vraagt de juf.

„Dadelijk, ik wil met je praten.“

„Dat mag natuurlijk altijd, heb je problemen?“

Geruststellend gaat juffrouw Ilona op een stoel tegenover haar zitten.

„Het gaat over Ezra, ik ben een beetje bang voor hem.“

„Heeft hij vervelend tegen je gedaan?“

„Nee, nee, dat is het niet. Ik denk dat hij zich verdrietig voelt en daarom zo raar doet.“

De juffrouw knikt. „Ik vind het heel knap van je dat je met zoiets moeilijks naar mij toekomt. Wij, de juffen en meesters maken ons ook een beetje zorgen. Wij zien dat hij het niet makkelijk heeft.“

„Wat is er met hem?“

Juf Ilona schudt haar hoofd. „Dat is het probleem, dat weten wij dus ook niet. In het begin dachten we dat het met de verhuizing te maken had en dat het wel goed zou komen, nu weten we eigenlijk wel zeker dat er meer is. We hebben een paar keer aan hem gevraagd of we iets voor hem kunnen doen, maar hij blijft strak voor zich uitkijken of loopt weg. Zijn moeder hebben we nog nooit gezien en als we haar bellen neemt ze niet op.“

„Juf, ik heb gehoord dat een vrouw tegen Ezra zei dat hij een vervelend rotkind is dat helemaal niks kan. De vrouw zei dat ze wilde dat ze hem op de markt kon verkopen. Wie zegt nu zoiets? Ik denk trouwens dat die mevrouw zijn moeder was.“

Toen ik gister een wandeling door het bos maakte kwam ik Ezra tegen, hij zei dat hij even weg wilde zijn van thuis en het leek of hij in zijn hoofd heel ergens anders was. Toen hij vond dat ik te veel praatte zei hij dat ik me met mijn eigen zaken moet bemoeien en daarna liep hij weg.“

Ilona knikt. „Goed dat je me dit vertelt, ik weet dat jij probeert om met hem te helpen. Ben maar extra aardig voor hem, dat heeft hij nodig.“

„Weet jij waar hij woont, dan ga ik morgenmiddag op bezoek,“ besluit Feline.

„Ik zal eens kijken.“

Juf Ilona bladert wat door het klassenboek, pakt een blaadje en schrijft daar het adres van Ezra op.

„Doe hem maar de groetjes.“

woensdag 27 november

Woensdagmiddag.

Met bonzend hart staat Feline voor een huis met een heleboel onkruid in de tuin.

Vreemd, dit was toch het huis van Willem-Jaap?

Willem-Jaap is een man die de hele dag in zijn pyjama voor de televisie ligt. Vroeger dacht Feline dat hij ziek was, nu begrijpt ze dat hij gewoon geen zin heeft om iets te doen. Hij heeft nog nooit gewerkt of klusjes in huis opgeknapt.

Ze kijkt nog eens op het briefje dat ze gister van de juffrouw mee had gekregen.

Het adres klopt.

Is Willem-Jaap verhuisd?

Het paadje dat naar de voordeur gaat is bijna onzichtbaar door al het gras dat tussen de stenen door piept. De dikke, oude gordijnen achter het grote raam zijn gesloten. Toen Willem-Jaap er nog woonde was dat ook altijd, je wist nooit of hij wel of niet thuis was.

Stap voor stap komt ze dichterbij, echt gezellig is het niet.

Felines moeder heeft altijd mooie bloemen bij de voordeur staan en bij Jacky hangt een grote krans met „Welkom“.

Hier is helemaal niks, alleen een deur waar de meeste verf vanaf is.

Moet ze dit wel doen?

Ja, dat moet...

„Kom op, Fee, je kunt het,“ mompelt ze tegen zichzelf.

Ze slikt, gaat op haar tenen staan en belt aan.

Er is niks te horen.

Ze belt nog eens, weer geen geluid.

Blijkbaar is de bel kapot, dan maar kloppen.

„Één, twee, drie...“

In gedachten telt ze tot tien.

Wanneer ze bij negen is hoort ze voetstappen, mooi, dan hoeft ze geen tweede keer te kloppen.

Met een klik wordt de deur geopend. Voor haar staat een vrouw in een rode duster en krulspelden in haar haar. Feline herkent de madam meteen, het is de vrouw die zo naar tegen Ezra deed, dus toch zijn moeder.

„Hallo, wat kom jij doen?“ vraagt ze met een krakerige stem.

„Ik eh,“ stamelt ze.

Vanuit de woonkamer roept een man dat hij een boterham met leverworst wil.

„Even wachten Willy, er is iemand aan de deur.“

Willy? Willem-Jaap? Hij woont hier dus nog.

„Wat kom je doen meisje?“

„Ik kom voor Ezra.“

„O, ik zal hem even roepen.“

Ze draait zich om. „Ezra!! Ezraaaaaah!!!! Er is bezoek voor je!“

Het blijft stil.

„Ezraaaaaaaaahhhhhhhhh!“

„Ja, ik kom er al aan.“

Langzaam hobbelt hij de trap af.

„Hi, ik kwam even kijken hoe het met je gaat. Ben je nog ziek?“

„Nee, morgen ga ik weer naar school, tot morgen.“ Hij wil de deur dichtdoen.

„Leuk, morgen komt Sinterklaas in onze klas,“ zegt Feline snel.

„Sinterklaas? Pff, van mij mag hij wegblijven, hij is me al twee jaar op rij vergeten, nu hoeft het niet meer.“

Dat had ze niet verwacht. Wat sneu!

Snel denkt ze na, ze moet iets zeggen. „En, eh, ik kom ook de nieuwe woordenlijst brengen, die moeten we voor volgende week maandag kennen,“ verzint ze.

„O, geef maar.’

Ze zoekt ze in haar tas waar een heleboel rommeltjes in liggen. Vandaag hebben ze helemaal geen nieuwe woordenlijst meegekregen. Gelukkig heeft ze nog een oude. Het papier is helemaal verkreukeld.

„Hier, deze woorden moet je leren, zal ik je helpen?’

„Is er verder nog iets?’ Hij antwoordt niet eens op haar aanbod om te helpen.

„Nee, dat was het.’

„Oké, tot morgen.’

Voor ze verder nog iets kan zeggen knalt hij de deur voor haar gezicht dicht.

Mama heeft thee gezet.

„Weet je al wat je met pakjesavond wil hebben? Je moet wel op tijd een briefje in je schoen leggen.’

Feline knikt. „Ja, dat weet ik. Mag ik een papiertje?’

„Lieve Sint en Piet,

Dit jaar hoef ik voor mezelf geen cadeautjes, ik heb alle leuke dingen al.

Wel zit er een nieuw kind bij ons in de klas.

Hij heet Ezra en hij doet vreemd, iedereen noemt hem flippo.

Vanmiddag ben ik bij hem geweest, zijn huis is niet gezellig, zijn moeder is raar en ze wonen bij een luie man.

Hij zei dat hij al twee jaar geen cadeautjes heeft gekregen.

Ik weet niet waarom dat zo is, misschien is hij stout geweest?

Jullie moeten niet boos op hem zijn, want hij is niet gelukkig.

Jullie mogen mijn cadeautje aan hem geven.

Veel liefs,

Feline. x ,

donderdag 28 november

Het is gezellig aan de ontbijttafel. Het komt niet vaak voor, maar vandaag is papa een keer door de weeks vrij, in plaats van alleen maar in het weekend. Hij leest de krant en mama smeert een cracker met aardbeienjam.

„Ik weet dat ik het niet heb mogen doen, maar ik heb het briefje gelezen dat je gister in je schoen hebt gedaan.”

Feline stopt met het kauwen op haar boterham.

„Je hebt me weleens over die Ezra verteld, maar ik wist niet dat je zo vaak aan hem denkt en dat je gistermiddag bij hem thuis bent geweest. Waarom heb je dat niet gezegd?”

„Wat moet ik erover zeggen?”

„Lieverd, ik ben je moeder, papa en ik zullen altijd proberen om je te begrijpen en we staan achter je.”

Feline haalt haar schouders op. „Iedereen vindt Ezra een vervelende flippo. Weet je waar hij woont?”

Haar moeder schudt haar hoofd.

„In het huis van Willem-Jaap. Volgens mij is zijn moeder de vriendin van Willem-Jaap!”

„Tsja, dan kan ik me voorstellen dat het daar allemaal een beetje anders is dan bij de meeste andere kinderen.”

„Ja, dat denk ik ook. Ik wil hem graag helpen, maar weet niet hoe. Als ik iets probeer doet hij stom of loopt weg.”

Mama denkt na. „Weet je wat, je kunt hem een keer uitnodigen om hier te komen spelen, we kunnen iets leuks gaan doen. Misschien draait hij dan een beetje bij?”

„Ik zal het proberen, maar hij wil nooit iets en...”

„Goede morgen.” Vrolijk lachend staat Jacky in de deuropening.

„Dag Jacky,” groet pap.

„Voortaan heet ik Jaqueline.”

„Dat is interessant. Waarom wil je liever Jaqueline heten?”

Feline staat op en geeft haar ouders een kus. „Laat haar, oké.”

„Oké, dag lieverd.”

Vandaag is er geen les. Juffrouw Ilona heeft alle tafels aan de kant gezet en een groot Sinterklaas memoryspel neergelegd.

Iedereen zit in een kring op de grond.

„Ezra, jij moet ook meedoen,” vindt de juf, wanneer hij weer weg wil kruipen.

Hij zucht, maar bedenkt zich en schuift toch aan.

„Feline, mag ik langs jou zitten?” vraagt hij.

Feline kan haar oren niet geloven. „Tuurlijk, kom maar,” meteen schuift ze een heel eind op.

Dan wordt er hard op de deur geklopt.

„Jaaaah, Sinterklaas!” roept Mirhe.

„Kom op, zingen,” lacht juffrouw Ilona. „Sinterklaasje kom maar binnen met je knecht...”

Sinterklaas en twee Pieten stappen het klaslokaal binnen.

De Sint wuift op een mooie, rustige manier, zoals alleen Sinterklaas dat kan. „Dag allemaal.”

Opeens is Ezra weer boos.

„Ga toch weg!” roept hij uit het niks.

Verbaasd kijken een paar kinderen zijn kant op.

„Wat is er?”

„Stomme ouwe Sinterklaas!”

Zonder verder nog iets te zeggen staat hij op en loopt de deur uit.

„Laat hem maar even, hij koelt wel af,” waarschuwt de juf

Voor Feline is de sfeer verpest, ze heeft een heel naar gevoel in haar buik.

vrijdag 29 november

Ondanks haar dikke trui blijven de rillingen over Felines rug lopen.

Vanmiddag heeft ze heel lang met haar moeder gepraat. Tante Annika kwam toevallig op bezoek en met z'n drieën dronken ze warme chocomel. Het hielp niks, de kou wilde maar niet weggaan. Met een dikke deken om zich heen geslagen zit ze op de grond in haar kamer en pakt de filmcamera.

,Hallo. Vandaag even geen leuke berichten.

Toen ik vanmorgen op school kwam was de klas nog niet schoongemaakt. De pepernoten en stukken kapot gescheurd inpakpapier van gister lagen nog gewoon op de grond.

Juffrouw Ilona liep onrustig heen en weer en ze keek telkens op haar mobiel. Normaal gesproken vindt ze dat telefoons niet in de klas thuishoren, vandaag was ze die regel vergeten.

Juf ging voor de klas staan, opende haar mond, maar wachtte dan toch weer even met praten. Ik denk dat ze niet goed wist wat ze moest zeggen.

Iedereen was muisstil.

,Ik moet jullie iets vertellen,' zei ze tenslotte. ,Er is iets ergs gebeurd. Zoals jullie weten is Ezra gister de klas uitgelopen. Ik heb gezegd dat we hem moesten laten gaan, omdat hij wel vaker even een momentje voor zichzelf nodig heeft en daarna vanzelf terugkomt.

Hij is niet teruggekomen. Gistermiddag belde zijn moeder dat hij na schooltijd niet naar huis was gegaan. De politie is aan het zoeken, wij kunnen voorlopig niks doen. Ik weet dat het niet makkelijk is, maar we gaan vandaag toch proberen om gewoon de les te volgen.'

Ik had het gevoel dat de grond onder mijn voeten vandaan werd getrokken, alsof ik in een heel diep gat viel.

Toen ik naar buiten wilde gaan hield de juf me tegen, ze vroeg of ik iets van Ezra had gehoord.

Ik schudde mijn hoofd.

Ze zei dat ik haar moest bellen wanneer ik meer wist en andersom zou ze mij ook iets laten weten.

,Het is goed dat je Ezra's vriendin bent, dat er iemand is op wie hij terug kan vallen,' had ze gezegd. Vriendin? Hoe? Al die tijd is het me niet gelukt om bij hem door te dringen.

Buiten leunde ik met mijn rug tegen de muur, precies op de plek waar Ezra ook altijd rondhing.

Jacky kwam langs me zitten. ,Ik vind het ook heel erg,' zei ze. 'Sorry dat ik laatst jaloers was, natuurlijk komt hij niet tussen ons in. Weet je, wat jij doet vind ik heel mooi, jij bent altijd lief voor andere kinderen en probeert altijd voor iedereen het beste te doen. Ik denk dat ik je daarom ook zo'n leuke vriendin vindt. Ezra komt wel weer terecht, hij kan niet zomaar verdwijnen.'

'Ik hoop dat Jacky gelijk heeft.'

Feline voelt nieuwe tranen achter haar ogen prikken. Snel klikt ze de camera uit.

zaterdag 30 november

'Keesie, Keesie. Hallo Keesie...'

Feline heeft even geen zin om met de vogel te praten.

„Je hebt gedaan wat je kon,“ zegt tante Annika, terwijl ze een arm om haar heen slaat. „De politie is aan het zoeken, ik weet zeker dat ze hem vinden.“

„Ik wou dat ik hem nu kon helpen.“

„Dat begrijp ik, maar dat kunnen we niet, we kunnen alleen maar wachten tot er nieuws is.“

Feline probeert te bedenken waar Ezra nog meer kan zijn. Vanmorgen had ze samen met Jacky het hele dorp doorgefietst, ze hebben bij de school, bij De Molen, bij Patty Patat en in de bossen gezocht.

Nog vijf nachten slapen en dan is het pakjesavond. Één ding weet ze zeker, dit jaar gaat het niet leuk worden.

„De tekeningen voor het nieuwe boekje zijn klaar,“ zegt tante. „Wil je ze zien?“

„Mij best.“

Annika geeft haar een mapje met perkamentpapier.

Voorzichtig bladert Feline er doorheen. Net als altijd is het ook deze keer weer prachtig. „Dat jongetje lijkt op Ezra,“ glimlacht ze.

„Is dat zo?“

„Ja, Ezra heeft ook van die bruine krullen.“

„Ik kan je niet afleiden door over iets anders te praten hé?“

Verdrietig schudt Feline haar hoofd. 'Ik kan alleen maar aan Ezra denken'.

„Zullen we samen nog eens gaan zoeken?“

„Ja, wie weet...“

zondag 1 december

De rode cijfers op de wekkerradio vertellen dat het half één in de nacht is. Feline luistert naar het gefluit onder de dakpannen, slapen lukt niet. De hele tijd ziet ze Ezra voor zich, in zijn eentje in een donker steegje, verdwaald in de bossen, huilend langs een weg...

„Genoeg,” denkt ze. „Ik ga hem nu zoeken!”

Ze slaat de dekens van zich af, kleed zich warm aan, pakt de filmcamera mee en sluipt over de trap naar beneden. Omdat ze de trap zo goed kent weet ze precies welke tree kraakt, die slaat ze over.

Dit is de eerste keer dat ze midden in de nacht alleen naar buiten gaat! Het voelt vreemd.

Als ze heel snel een klein blokje omloopt merken haar ouders niks. Misschien komt ze Ezra wel tegen?

Ze klikt de camera aan. Filmen zou nu heel slim zijn, als er iets gebeurt kan ze altijd terugkijken.

Opeens legt iemand een hand op haar schouder. Ze schrikt zo erg dat ze bijna gilt.

„Maar Feline, wat doe jij zo laat buiten?” Achter haar staat een Piet met een paarse muts, het is dezelfde Piet als die tijdens de intocht in haar camera had gelachen.

„Sorry, ik wilde je niet laten schrikken, ik heet trouwens Siem.”

„Hi Siem, ik ga Ezra zoeken. Jullie weten toch bijna alles? Misschien kunnen jullie me helpen als jullie tijd hebben?”

Siem denkt na. „Jij bent Ezra’s vriendin hé?”

„Een beetje.”

„Dan kan ik je wel vertellen wat er is gebeurd. Wij weten waar hij is.”

„Wat?! Ze merkt dat ze heel boos wordt. „Dus jullie wisten al die tijd waar hij uithangt en jullie hebben niemand iets laten weten?! De politie zoekt hem! Wij maken ons hartstikke veel zorgen!” schreeuwt ze kwaad.

„Ssst, rustig maar, er slapen kleine kinderen! Ik zal je alles vertellen.

Donderdagmiddag vonden Sinterklaas en ik Ezra op het station. Hij wilde stiekem met de trein naar Parijs meeliften.

Sinterklaas vroeg wat hij als kleine jongen in zijn eentje in een grote, vreemde stad wilde gaan doen.

Hij zei dat hij dat niet wist, maar dat hij het liefst zo ver mogelijk weg wilde zijn.

Dat kan natuurlijk niet. We hebben heel lang met hem gepraat en afgesproken dat hij een paar dagen in onze trein mag logeren om uit te rusten. De eerste uren heeft hij alleen maar gehuild. Hij heeft veel problemen.

„Mag ik naar hem toe?”

„Natuurlijk, kom maar mee.”

De oude stoomtrein van Sinterklaas is heel lang. De waggons waar ze doorheen lopen liggen van onder tot boven vol gestapeld met cadeaus.

Siem lacht. „Dit is allemaal voor pakjesavond.”

„Jeetje, wat veel!”

„En hier slaapt Ezra.”

Zachtjes klopt Siem op een houten deur.

„Ezra, er is bezoek voor je.”

Het duurt even, maar dan doet een slaperige jongen in een blauwe pyjama open.

„Feline?!”

„De enige echte,” lacht ze. „Wat goed om je weer te zien.”

„Ik vind het ook fijn dat jij er bent.”

Voorzichtig gaat ze naast hem op zijn bed zitten.

„Ben je boos op me omdat ik hier ben?”

Hij schudt zijn hoofd. „Nee, wat je doet is juist lief, ik ben super gemeen tegen jou geweest, ik ben degene die sorry moet zeggen.”

„Het is al goed. Wil je me vertellen wat er is gebeurd? Als ik weet wat er is kan ik je helpen.”

Ezra knikt.

,Mijn vader en moeder hadden veel ruzie, toen zijn ze gescheiden. Dat was heel verdrietig. Ik moest bij mijn moeder gaan wonen. In twee jaar tijd heeft mama drie keer een nieuwe vriend gehad! Ik heb dus ook drie keer moeten verhuizen en naar een andere school gemoeten.

Één keer kan nog wel, maar drie keer... Telkens moest ik opnieuw proberen de lessen te volgen en als ik vrienden had gemaakt moest ik weer afscheid nemen. Dat doet pijn.

Ik vind jou aardig, heel aardig zelfs, maar ik wilde het niet laten merken want ik heb besloten dat ik niet meer wil leren en geen vrienden meer wil, ik weet zeker dat ik over een tijdje toch weer weg moet.

Ik voelde me zo alleen en ik was verdrietig en boos. Misschien is teleurgesteld een beter woord. Zelfs in Sinterklaas was ik teleurgesteld, omdat ik al twee jaar geen cadeautjes heb gekregen. Mijn moeder zei dat dat kwam omdat ik stout was, nu weet ik dat Sinterklaas wel aan me dacht, maar door al dat verhuizen was hij mijn adres kwijt geraakt.

Het liefst wilde ik bij mijn vader gaan wonen, maar dat gaat niet, want die heeft een vriendin. Ze krijgen binnenkort een baby en ze hebben het veel te druk.

De nieuwste vriend van mijn moeder heet Willem-Jaap. Ze is helemaal verliefd op hem en volgens mij zit ik haar een beetje in de weg, want ze praat bijna nooit meer tegen me en als ze dat wel doet is ze kwaad.

Willem-Jaap voert niet veel uit, hij kijkt de hele dag televisie of zit op de playstation. Voor de rest is hij geen verkeerde man of zo. Ik zou alleen willen dat hij wat meer klusjes deed, alles is zo oud en veel dingen zijn kapot, zelfs de lamp op mijn slaapkamer doet het niet. Volgens mij maakt het hem niet zo uit, zolang hij maar op de bank kan liggen.'

Feline knikt, dat kan ze zich maar al te goed voorstellen.

,Ik wil niet naar huis. Mama is zo vaak boos!'

Spontaan slaat ze een arm om hem heen. ,Het komt goed, echt waar, dat beloof ik je, alles komt goed, er zijn heel veel mensen die je willen helpen.'

Feline kijkt naar de camera in haar hand. Ze was vergeten om hem uit te zetten. Zonder het te weten heeft ze alles opgenomen...

maandag 2 december

Het was heel vroeg in de ochtend toen Siem Feline naar huis bracht. Hij vertelde aan haar ouders wat er die nacht was gebeurd.

Haar moeders gezicht trok wit weg. ,Ga eerst maar eens goed slapen, je hoeft vandaag niet naar school, we praten er straks over,' had mama met bevende stem gezegd.

Laat in de middag ligt Feline op haar rug op de vloer van haar kamer. Haar haar heeft ze als een waaier om haar hoofd uitgespreid. De blauwe vloerbedekking lijkt een beetje op het blauw van de zee. Langs haar hoofd ligt een papieren bootje.

Ze klikt de camera aan en begint te vertellen.

,Hallo. Wat een gedoe de afgelopen dagen! Ik ben blij dat alles op is gelost. Ja, ik heb heel veel te vertellen. Ezra is gevonden. Je gelooft nooit waar hij was, in de trein van Sinterklaas! Nu weet ik eindelijk waarom hij zo raar deed.

Ik was er niet bij, maar vandaag hebben Siem, papa, mama, tante Annika en de juffrouw de hele namiddag gepraat, ja, zo gaat dat, grote mensen praten veel.

Siem wilde mijn film hebben, ik weet niet wat hij ermee gaat doen, maar ik heb hem de opname geven.

Ze geeft een handkusje in de camera en klikt hem uit. Ineens is ze moe, doodmoe.

Op de trap klinken voetstappen.

Haar moeder stapt haar kamer binnen en gaat bij haar op bed zitten.

,Dag schat. Gaat het?'

Feline knikt. 'Zijn jij en papa boos?'

Haar moeder denkt even na en schudt dan haar hoofd.

,Nee, nee lieverd, we zijn niet boos. Wat je voor Ezra hebt gedaan is juist heel dapper, maar je moet ons wel beloven dat je nooit meer stiekem midden in de nacht naar buiten gaat, er had van alles kunnen gebeuren. We waren heel bezorgd.'

,Dat belooft ik.'

Ze begraaft zich in mama's trui. Het ruikt naar wasverzachter, parfum en een beetje naar mama.

,Ik vind het fijn dat ik een lieve vader en moeder heb.'

,En wij vinden het fijn dat we zo'n bijzondere dochter hebben.'

Even voelt ze zich weer een klein meisje.

dinsdag 3 december

Feline maakt een kleine wandeling door het bos. Haar jas en haren voelen vochtig door de lichte motregen. Wanneer ze bij haar “nadenkplek” is gaat ze zitten.

Af en toe ruist de wind door de laatste bladeren die nog aan de bomen hangen.

Ze piekert over alles wat er is gebeurd en hoe het straks verder moet.

Plotseling kriebelt iemand met een grassprietje in haar nek.

„Niet weer schrikken hé, ik ben het, Siem. Goed dat ik je zie.”

Siem gaat naast haar op de boomstam zitten.

„Gaaf het een beetje?”

„Ja, ik denk het wel.”

„In al die jaren dat we naar Nederland komen hebben we nog nooit zo'n lief, dapper meisje als jou ontmoet. Het is goed is dat je alles hebt gefilmd. De enige manier om Ezra te helpen is wanneer hij zelf aan zijn moeder en Willem-Jaap vertelt hoe hij zich voelt en dat durft hij niet. Ik heb je film ingepakt en vannacht als een cadeautje in Veronica's schoen gelegd.”

„Veronica? Wie is Veronica?”

„De moeder van Ezra heet Veronica.

Vanmorgen verstopte ik me achter een struik in de tuin en keek hoe alles verder ging.

Veronica en Willem-Jaap waren een beetje verbaasd door het cadeautje, maar ze hebben samen de film bekeken. Aan het einde snotterde Veronica heel hard in een zakdoekje en Willem-Jaap probeerde haar te troosten.

Nu we weten dat ze het echt beter willen gaan doen hebben we besloten om Ezra morgen naar huis te brengen.”

„En wil hij dat?” vraagt Feline.

„Nee. Maar we laten hem natuurlijk niet alleen. Juffrouw Ilona en tante Annika hebben al gezegd dat ze willen helpen.”

„Tante Annika?”

„Ja, jouw tante is een schat van een mens.

Het is heel belangrijk dat jij laat merken dat je er voor Ezra bent, ook als wij straks weer naar Spanje zijn.”

„Dat zal ik doen.”

„Daar vertrouw ik je helemaal in.

O, ja, nog iets,” gaat Siem verder. „Wat wil jij eigenlijk hebben met pakjesavond?”

„Dat weet ik niet, ik geloof niet dat ik dit jaar iets nodig heb.”

Lachend schudt de Piet zijn hoofd. „Dat horen we ook niet vaak.”

woensdag 4 december

Het is bijna donker. Jacky, Feline en Ezra zitten op een oude, kapotte vaatwasser die al jaren in de achtertuin van het huis van Willem-Jaap staat. Het doorgeschoten onkruid om hun heen lijkt een beetje op een oerwoud.

„Ja, Jaqueline, hier woon is dus,“ lacht Ezra.

„Zeg maar Jacky hoor, dat hele Jaqueline gedoe is toch niks voor mij.“

„We zouden met z'n drieën een geheime hut kunnen bouwen,“ vindt Feline. „Niemand die het ziet, eigenlijk is het hier best leuk.“

„Ja, dat is een goed idee.“

„Vind je het fijn om weer thuis te zijn?“

„Tot nu toe gaat het best,“ antwoordt Ezra.

„Je moeder en Willem-Jaap krijgen binnenkort speciale hulp van iemand die heel veel over opvoeden en families weet. Je staat er niet alleen voor, want als er iets is kun je altijd bij juffrouw Ilona, bij mijn ouders of bij tante Annika terecht.“

„En bij mij ook,“ roept Jacky er achteraan.

Vanmiddag is Ezra samen met Siem, juffrouw Ilona en tante Annika naar huis gegaan.

Tot zijn verbazing waren Willem-Jaap en zijn moeder de muren aan het witten. Dit keer had Veronica een korte blouse aan, waardoor je een stukje van haar blote buik kon zien.

„O, mijn schat, het spijt me, het spijt me zo!“ had zijn moeder geroepen, terwijl ze hem helemaal plat drukte en maar bleef kussen.

„Ik maakte me zo'n zorgen, ik ben een hele slechte moeder geweest, ik was zo bang dat er iets ergs met je was gebeurd en...“

De hele tijd bleef ze maar ratelen over hoe vreselijk ze het wel niet vond, tot de juffrouw uiteindelijk zei dat er gepraat moest worden.

Urenlang hebben ze aan de keukentafel gezeten, grote mensen kunnen dat.

Veronica vertelde dat ze wel wist dat Ezra de verhuizingen vervelend vond, maar niet dat het zo erg was.

„Ik was ook geen leuke moeder, de laatste tijd weet ik gewoon niet zo goed hoe ik alle dingen moet regelen. Dan krijg ik stress en dan wordt ik snel boos. Op zulke momenten zeg en doe dingen die ik niet meen.“

Na heel veel gepraat beloofde Willem-Jaap om overdag niet meer op de bank te gaan liggen en alle kapotte dingen te maken, Veronica zou vaker iets leuks met Ezra gaan doen en niet meer zo snel boos worden.

donderdag 5 december

Papa, mama, Jacky, de ouders van Jacky, Ezra, Veronica, Willem-Jaap en Keesie zitten allemaal in de kleine woonkamer van tante Annika, het is warm, maar ook heel gezellig.

Op de achtergrond speelt de oude platenspeler Sinterklaasliedjes van vroeger en op tafel staat een grote, zelfgebakken taart. Tante snijdt er een paar flinke stukken af. ,Omdat we iets speciaals te vieren hebben,' roept ze vrolijk.

,Taart, Keesie taart...'

Iedereen schiet in de lach.

Dan wordt er hard aangebeld.

,Cadeautjes!' gilt Jacky, terwijl ze naar de voordeur rent.

Op de stoep ligt een grote zak vol pakjes.

Sinterklaas heeft voor iedereen iets leuks.

Voor mama een staafmixer, voor papa een snoeischaar, voor tante Annika nieuwe schilderspullen en voor Jacky een stijltang. Jacky is helemaal door het dollen heen omdat ze eindelijk mooi, glad haar kan maken. Vrolijk rent ze rondjes door het huis.

Veronica en Willem-Jaap krijgen een cadeaubon van een woonwinkel. ,Ja, dat hadden we nodig, ik krijg al die oude spullen echt niet meer gemaakt' lacht Willem-Jaap.

,En hier is iets voor jou,' zegt Ezra, terwijl hij Feline een pakketje geeft.

,Maar ik heb niks gewenst.'

,Schijnbaar weet Sinterklaas toch wat je graag wil hebben.'

Nieuwsgierig maakt ze het open. Er zit een standaard voor de filmcamera in. ,Waaw! Dat is leuk!'

,En tenslotte hebben we ook iets voor jou,' lacht tante Annika geheimzinnig naar Ezra.

,Volgens mij weet jij wat erin zit,' roept Feline verbaasd.

Ze knipoogt, terwijl Ezra het papier eraf scheurt.

In zijn handen heeft hij een prentenboek met de tekeningen van tante.

„Ik vind je heel bijzonder“ staat op de voorkant.

Nieuwsgierig slaat hij het open.

,Wat grappig, dat jongetje lijkt op mij! hij heet zelfs Ezra!'

,Omdat we jou heel bijzonder vinden.'

,Jij zit daar achter hé? Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?' vraagt Feline.

Tante lacht. ,Ik heb je toch vertelt dat ik Sinterklaas en de Pieten goed ken.'

Jacky begint te zingen:

'Dag Sinterklaasje,

Daag, daag, Pieterbaas,

Dag Sinterklaasje,

Daag, daag,

Bedankt en tot volgend jaar!'